

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010266
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120010266.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Adriány Považanovej a JUDr. Petra Kvietka na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. októbra 2021, v trestnej veci obžalovaného F. R. a spol. za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. j) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z., o odvolaniach obžalovaných F. R. a J. Y. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 18. 01. 2021, sp. zn. 4Tk/2/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných F. R. a J. Y. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní uznaní za vinných , a to

X) Katarína X. z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. a
X) Herbert R., 3) J. Y. a 4) G. F. z trestného činu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. X k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. j) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z.

na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase, v prvej polovici mesiaca december roku XXXX X. X., vplyvom nezhôd a vôbec konfliktného spolužitia s manželom Y. X., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom N. cesta XXX/A, U. U. (ďalej len ako „poškodený“), oslovila J. Y., ktorý pri osobnom stretnutí po oboznámení sa s jej situáciou, X. X. navrhol, ako spôsob riešenia, fyzickú likvidáciu poškodeného s tým, že túto je schopný za odplatu zabezpečiť, na ktorý návrh X. X. po niekoľkých dňoch pristúpila, o čom J. Y. na ďalšom osobnom stretnutí informovala, pričom sa dohodli aj na odplate za usmrtenie poškodeného vo forme bližšie neurčenej peňažnej hotovosti, na čo J. Y. s cieľom vyhľadať osoby, ktoré sa usmrtienia poškodeného zúčastnia, oslovil G. F. a F. R., s ktorými sa osobne stretol v pohostinskom zariadení, v tom čase známom pod názvom „šestka“, ktoré sa nachádzalo na Q. Y. v U. U., kde ich potom oboznámil so zámerom likvidácie poškodeného, ako aj s formou a výškou odplaty dohodnutou s X. X., po čom G. F. a F. R. vyjadrili vôľu na usmrtení poškodeného sa podieľať; následne, v presne nezistený deň mesiaca december roku XXXX, najneskôr však XX.XX.XXXX sa vo večerných až nočných hodinách J. Y., F. R., G. F. a J. E. stretli a spoločne sa na vozidle zn. T. A., ktoré v tom čase užíval J. Y. a aj ho vtedy viedol, prepravili do mestskej časti N., do blízkosti rodinného domu poškodeného a X. X. na adrese N. cesta XXX/A, U. U., kde z vozidla vystúpili a potom, čo J. E. na ňom z miesta odišiel, pešo postupne od západnej strany cez murovaný plot prenikli na pozemok označeného rodinného domu, kde bez použitia sily, cez dvere vedúce na terasu domu, ktoré podľa predchádzajúcej dohody s J. Y. nechala X. X. otvorené, vošli do priestorov domu, v ktorom všetci traja potom pokračovali do miestnosti na poschodí, kde v tom čase v stave ovplyvnenia bližšie neurčeným utlmujúcim prípravkom, ktorý mu do nápoja na základe inštrukcie od J. Y. podala X. X., ležal a pravdepodobne aj spal poškodený, ktorého spoločne napadali a po krátkom zápase, pri ktorom G. F. poškodeného zaľahol a dusil ho vankúšom, tohto premožli a znehybnili a následne spoločne z miestnosti vyniesli a naložili do batožinového priestoru

vozidla zn. VW R. ev. č.: U ktoré bolo zaparkované na dvore domu, a ktorého vlastníkom bola X. X., po čom sa ešte J. Y. vrátil do priestorov domu, kde mu potom X. X. odovzdala bližšie neurčenú sumu peňažnej hotovosti v mene P., uloženú minimálne v jednej obálke, ktorá zahŕňala dohodnutú odplatu a tiež časť peňažných prostriedkov, ktoré boli určené pre jej vlastnú potrebu a ktoré jej mali byť odovzdané po skutku prostredníctvom J. E., k čomu neskôr aj skutočne došlo; následne J. Y., F. R. a G. F., plniac plán objednanej likvidácie poškodeného, z miesta na vozidle zn. VW R., ktoré viedol J. Y., aj spolu s poškodeným odišli, pričom ešte v blízkosti mestskej časti N. sa poškodenému počas jazdy podarilo prekopnúť zadné sedadlo vozidla, kde v tom čase sedel G. F., ktorý poškodeného, v snahe zabrániť mu dostať sa ďalej do vozidla, minimálne dva krát udrel do oblasti hlavy, na čo J. Y. pri podjazde pod rýchlostnou komunikáciou R1 v blízkosti čističky odpadových vôd vozidlo zastavil a všetci traja z neho vystúpili, poškodeného vytiahli z vozidla a začali ho udierať a kopať do rôznych častí tela vrátane hlavy, po čom ho opäť naložili do batožinového priestoru vozidla, s ktorým ďalej jazdili po cestnej komunikácii vedúcej cez U. U. smerom na D., kde pri XX kilometrovníku pri bývalom hoteli „R. T.“ odbočili doľava a pokračovali lesnou cestou do zalesnenej horskej oblasti katastra obce Y. F., v Q. parku T. A., kde po prejení približne X,X km zastavili na voľnej ploche - čistinke pred lesom, kde poškodeného, ktorý bol pri vedomí, všetci traja vybrali z vozidla a opäť ho intenzívne bili, pričom ho udierali a kopali do rôznych častí tela vrátane hlavy až kým prestal komunikovať a hýbať sa, po čom v reakcii na tento stav ho spoločne, s vedomím, že je v mrazivom zimnom podnebí oblečený iba v ľahkom odeve, začali ťahať do neďalekého lesného porastu, počas čoho J. Y. podal F. R. bližšie nešpecifikovaný vreckový nôž s otváracou čepeľou, ktorým F. R. poškodeného navyiac bodol do oblasti krku, po čom tento začal intenzívnejšie krváčať a v tomto stave s vedomím, že poškodený dýcha - chrčí ho zatiahli do lesa a pozakrývali lístím a konármi a z miesta odišli rovnakým vozidlom smerom do D. H., kde u G. F. v pivnici domu, ktorý obýval, spálili časti oblečenia, ktoré mali na sebe, pričom J. Y. tu zároveň G. F. z peňažnej hotovosti, ktorú obdržal od X. X., vyplatil X.XXX P., a F. R. XX.XXX P. a následne ich odviezol do U. U., s tým, že vozidlo zn. VW R. po niekoľkých dňoch s cieľom zahľadiť stopy, v blízkosti obce K. S. v koryte potoka zvaného E. poliali bližšie neurčenou horľavinou a zapálili; následne v priebehu roku XXXX sa J. Y., G. F. spolu s J. E. na miesto skutku v katastri obce Y. F. vrátili za účelom premiestnenia a likvidácie mŕtvoly poškodeného, ktorý vzniknutým zraneniam na mieste, v bližšie neurčenom čase, podľahol, a z tohto miesta potom odviezli tam nachádzajúce sa časti tela poškodeného, pravdepodobne hlavu a niektorú z dlhých kostí, ktoré potom J. Y. aj za prítomnosti J. E. na presne nezistenom mieste pri M. nad F. odhodil do vodného toku rieky F., napriek tomu však časť telesných pozostatkov poškodeného bola v dňoch XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX pri príslušných trestnoprocesných úkonoch nájdená v lesnom poraste nad osadou F. H. na pozemku parcela č. XXXX/X nachádzajúcim sa v katastrálnom území Y. F., zapísanom na LV č. XXX.

Za to bol obžalovanej 1) X. X. uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. s použitím § 40 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. bola obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody zaradená do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. bol obžalovanej uložený ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

K. 2) F. R. bol podľa § X19 ods. 2 Tr. zák. č. XXX/XXXX Zb. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., § 40 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T 243/05 zo dňa 19.06.2006.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

K. 3) J. Y. bol podľa § X19 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní X rokov.

K. 4) G. F. bol podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. s použitím § 40 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Podľa § 287 ods.1 Tr. por. bola obžalovaným 1) X. X., X/) F. R. a 3) J. Y. uložená povinnosť nahradiť poškodeným G. X., nar. XX. XX. XXXX a D. X., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom F.ße XX, XXXXX Q.-G., Q., spoločne obom, škodu vo výške XXX,XX €, každý jeden z obžalovaných zvlášť.

R. tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný2) F. R. prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa XX.XX.XXXX, ktoré odôvodnil ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa XX.XX.XXXX, a to proti výroku o treste.

G. tým, že svoju vinu priznal už v prípravnom konaní a následne pred konajúcim súdom urobil vyhlásenie o svojej vine. X., ktorého sa dopustil, úprimne oľutoval, zároveň napomáhal pri objasňovaní svojej trestnej činnosti a vďaka jeho výpovedí sa podarilo objasniť aj trestnú činnosť jeho spolupáchateľov. Q. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, ktorý mu bol uložený, považoval za neprimerane prísny a nespravodlivý, najmä pre jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti. Zdôraznil, že svoje vyhlásenie o vine urobil ešte v čase, keď jeho pozícia, čo sa týka bodnutia poškodeného, bola v štádiu, kedy mohol takéto konanie pripísať J. Y. a seba z neho vyvinieť.

Okresný súd nesprávne vyhodnotil aj poľahčujúce okolnosti, keďže priznanie urobil ako v prípravnom konaní, tak aj pred konajúcim súdom a práve jeho výpoveď pred OČTK pomohla k vytvoreniu komplexnejšieho obrazu vývinových štádií trestnej činnosti. Jeho výpoveď bola konzistentná, logická a presvedčivá, pričom navyše pomohla objasniť aj skutočnú motiváciu k vykonaniu skutku. Zopakoval, že práve jeho výpoveď umožnila usvedčiť z vedomej a úmyselnej trestnej činnosti ďalších spolupáchateľov. S OČTK začal spolupracovať ako druhý v poradí, a až na základe jeho výpovede sa ku skutku priznala X. X.. G. F. popieral po celý čas prípravného, ale aj súdneho konania, že by mali v úmysle poškodeného zavraždiť, čo pomohla vyvrátiť jeho výpoveď, na základe ktorej bolo súčasne vznesené obvinenie aj tomuto spoluobžalovanému. Napokon samotný súd prvého stupňa konštatoval, že priznanie urobil v čase, keď jeho situácia nebola beznádejná a bodnutie poškodeného mohol pripísať J. Y., čo však neurobil.

Ďalej poukázal na to, že v čase spáchania trestného činu bol osobou blízkou veku mladistvých (ust. § 33 písm. b/ Tr. zák.), svoj život pred spáchaním trestného činu viedol riadne, nakoľko bol zamestnaný (ust. § 33 písm. g/ Tr. zák.), trestný čin úprimne oľutoval (ust. § 33 písm. ch/ Tr. zák.) a pri objasňovaní napomáhal príslušným orgánom (ust. § 33 písm. j/ Tr. zák.), teda pomer poľahčujúcich okolností k priťažujúcim bol 4 : 0.

Pod tlakom jeho výpovede vyhlásili vinu aj ďalší spolupáchatelia, čo však pri výmere trestu nebolo zohľadnené v jeho prospech. X. X. bol uložený nižší trest, hoci bola objednávateľkou a zisťovaný motív sa u nej prejavil najviac. Aj G. F. nebol uložený spravodlivý trest, keďže K. zavádzal už pri podaní trestného oznámenia v snahe vyvinieť sa z trestného činu vraždy.

Y. prvého stupňa nevzal do úvahy skutočnosť, že od skutku uplynula doba takmer XX rokov a od vykonania trestu uloženého mu K. súdom X. v roku 2006 viedol riadny život, z čoho vyplýva, že už tento trest u neho splnil svoj účel. Súhrn vyššie uvedených skutočností, ktoré vyznievajú v jeho prospech, odôvodňovalo, aby mu bol uložený trest kratšieho trvania, ktorý by bol pre neho dostačujúci.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol o treste sám v intenciách jeho odvolania.

K odvolaniu obžalovaného F. R. sa vyjadril obžalovaný J. Y. prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa XX.XX.XXXX. H. obsahom nebolo vyjadrenie k trestu

uloženému F. R., ale k jeho skutkovým tvrdeniam v ňom uvedených. R. na to, že obžalovaný F. R. začal vypovedať až pol roka po tom, čo ďalší spoluobžalovaný G. F. podal vo veci trestné oznámenie. Spochybňovanie výpovede obžalovaného G. F. zo strany obžalovaného F. R. je účelové s tým, aby došlo k ovplyvneniu právneho posúdenia skutku vo vzťahu k jeho konaniu. K. F. R. začal vypovedať na základe informácií, ktoré mal po doručení listín ohľadne vznesenia obvinenia a uvalenia väzby, z ktorých mohol dedukovať databázu informácií k popisu skutku. M., že s obžalovaným G. F. nemal možnosť žiadneho kontaktu počas výkonu väzby a predtým sa nestretávali. Q. žiadny relevantný dôvod, aby bola výpoveď obžalovaného G. F. považovaná za nevierohodnú, keďže okrem ich troch pri skutku nikto iný nebol a svedok J. E., ktorý bol najbližšie k informáciám o skutku, taktiež ohľadne usmrtenia nevypovedal nič. M., aby bola dôkazne konkretizovaná nedôvera k stanovisku obžalovaného G. F., ktorá bola založená len na domnienkach a na druhej strane pravdivosť skutkových tvrdení obžalovaného F. R., ktoré sú v rozpore nielen s jeho tvrdením, ale aj s tvrdením G. F..

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj obžalovaný 3) J. Y. ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, a to proti výrokom o vine a o treste, ako aj konaniu, ktoré im predchádzalo, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa XX.XX.XXXX a doplnil ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 12.05.2021.

Najprv poukázal na svoju obhajobu, ktorú produkoval v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Zdôraznil, že sa nedopustil trestného činu vraždy, za ktorý bol uznaný za vinného, a preto malo byť jeho trestné stíhanie zastavené v zmysle § 281 ods., 1 Tr. por. z dôvodov § 9 ods. 1 písm. a) Tr. por. Svojím konaním nenaplnil formálny znak uvedenej skutkovej podstaty, a to jeho objektívnu stránku, ktorá je charakterizovaná úmyselným usmrtením iného človeka, zároveň však nebola naplnená ani jeho subjektívna stránka charakterizovaná úmyselným zavinením. Biologickú smrť poškodeného, ktorá sa vyžaduje na vznik trestnej zodpovednosti spôsobil obžalovaný F. R. bez akejkoľvek predchádzajúcej dohody s ním, ako aj obžalovaným G. F., teda on svojím bezprostredným konaním smrť poškodeného nespôsobil. T. z uvedeného dal do pozornosti, či vo vzťahu k nemu nedošlo k nadsadeniu právnej kvalifikácie, aby sa vo veci mohlo konať.

Táto situácia mala dosah na postoje jeho spoluobžalovaných, keď najmä X. X. už vychádzala z poznatkov uvedených v uznesení o jej vzatí do väzby. Napokon OČTK, ani prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadali ani s právnou kvalifikáciou skutku podľa § 219 ods. 2 písm. b), j) Tr. zák., t.j. prečo bolo jeho konanie kvalifikované ako obzvlášť surový alebo trýznivý spôsob, pričom poukázal na Q. ÚS SR Z. XX/XXXX.

Medzi zúčastnenými osobami nikdy nedošlo k dohode na zabití poškodeného, ale len na jeho zbití, a to vrátane objednávky obžalovanou X. X.. M. následok vznikol výlučne ako dôsledok excesu obžalovaného F. R.. W. stanovisko nie je len jeho vyjadrením, ale aj stanoviskom obžalovaného G. F. z hlavného pojednávania zo dňa XX.XX.XXXX, kde sa prídŕžal svojej výpovede z prípravného konania, ako aj zápisnice o trestnom oznámení. Tento uviedol, že poškodeného ťahali všetci traja a vtedy obžalovaný F. R. vytiahol otvárací nôž, ktorý nebol veľký, a týmto bodol poškodeného asi od prs smerom hore ku hlave, pričom až vtedy si uvedomil, že poškodeného chce obžalovaný F. R. bodnúť a zabiť, a tento mal v ruke nôž ešte aj vtedy, keď poškodeného dotiahli k jame. Keď odchádzali preč, obžalovaný G. F. povedal, že sa to nemalo stať a z tejto situácie bol otrasený. Aj z ďalších tvrdení obžalovaného G. F. vyplýva, že sa dohodli na zbití a zastrášení, prípadne dolámaní chlapa, ktorého on pred tým nepoznal, pričom potvrdil, že sa skutku nezúčastnil s úmyslom poškodeného zabiť, len si chcel zarobiť nejaké peniaze. Zároveň vypovedal, že situácia bola chaotická a z konania obžalovaného F. R. boli prekvapení obidvaja.

K. G. F. počas celého trestného konania nepotvrdil stretnutie v „T.“, a zároveň uviedol, že práve tento obžalovaný ho zoznámil s obžalovaným F. R., keďže ďalšia osoba nemohla v daný deň prísť a v inkriminovaný deň preto obžalovaný G. F. oslovil obžalovaného F. R. ako náhradu, teda len vtedy došlo k ich stretnutiu, a to v čase, ktorý predchádzal skutku. Tvrdenia obžalovaného G. F. boli spontánne a korešpondujú s jeho obhajobou, že neexistoval zámer z ich strany usmrtiť poškodeného, ale išlo o nekontrolované konanie obžalovaného F. R., ktorý spôsobil smrť poškodeného. Aj keď obžalovaný G. F. vyhlásil na hlavnom pojednávaní vinu, zotrval na tom, že o vražde nevedel.

V ďalšom poukázal na to, že dialóg s obžalovanou X. X. v priestoroch W. viedol za prítomnosti svedka J. E., ktorý ich zoznámil, a ktorý vyvíjal iniciatívu, aby spoluobžalovanej pomohol. V žiadnom prípade však ani tento svedok nespomenul, že by bola reč o vražde alebo o objednávke vraždy. Až neskôr obžalovaní X. X. a F. R. začali modifikovať svoje tvrdenia v trestnom konaní, keď si uvedomili závažnosť obvinenia a z dostupných materiálov sa dozvedeli, čo je predmetom trestného stíhania. Q., z akého dôvodu zmenili výpovede v jeho neprospech, avšak medzi týmito spoluobžalovanými vznikol bližší osobný vzťah a zároveň sa snažili ich podiel viny na vzniknutom následku oslabiť. Navyac, keďže podľa obžalovaného F. R. držal poškodeného za nohy, nemohol mu súčasne podať nôž po celej dĺžke tela k jeho rukám.

Takýto pohyb by si nepochybne musel všimnúť aj prítomný spoluobžalovaný G. F., ktorý sa o takom niečom vôbec nezmienil.

K. X. X. potvrdila, že pri objednávke v W. bol prítomný pri každom rozhovore J. E., ktorý poznal aj ich obsah. Zotrvala na tom, že najprv malo ísť o bitku, až neskôr malo padnúť slovo „odstrániť“. Súčasne tvrdila, že zo strany poškodeného išlo proti nej o týranie blízkej a zverenej osoby, vzhľadom na jeho intenzitu by došlo k väzobnému stíhaniu poškodeného, ktorému by bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Až neskôr sa mala vyjadriť, že „idú do toho“, čím mala namysli likvidáciu. Išlo o predstavu spoluobžalovanej a nie ich verbálny dohovor. Žiadny z dôkazov nepreukazuje, že za jej slovami, že „idú do toho“, malo stáť zabitie poškodeného, išlo totiž iba o jej domnienku. Spoluobžalovaná len na otázku vyšetrovateľa, čiže nie spontánne, uviedla, že sa najprv dohodli na zbití poškodeného a nikdy priamo neuviedla slovo „zabiť“. Následne vypovedala, že mal tvrdiť, že bitka poškodeného len situáciu zhorší a najlepšie bude ho dať zlikvidovať, s čím najprv nesúhlasila, ale keďže stále dochádzalo k jej týraniu zo strany poškodeného, napokon s tým súhlasila. Neupresnila však, kedy konkrétne k tomu malo dôjsť. Jej vyjadrenia v tomto smere sú nepravdivé, pretože by ich musel počuť svedok J. E., ktorý to však vôbec nepotvrdil.

R. trestnom čine vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. X k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. j) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. sa vyžadovalo splnenie nielen formálnych znakov, ale aj materiálnych znakov, s čím sa OČTK, ale ani súd prvého stupňa vôbec nevyssporiadal. V žiadnom prípade nemal žiadny úmysel usmrtiť poškodeného, a ani vykonaným dokazovaním nebolo preukázané vo vzťahu k jeho osobe takéto zavinenie, pričom opätovne poukázal na výpovede obžalovaného G. F.. H. výpovede, ako aj výpovede tohto spoluobžalovaného sú oveľa viac dôveryhodnejšie, ako neskôr modifikované výpovede ďalších dvoch spoluobžalovaných X. X. a F. R.. Z ich strany išlo o typickú snahu „kajúcnikov“ doceliť za akúkoľvek cenu výhodu ohľadne výmery trestu bez ohľadu na to, či ich tvrdenia zodpovedajú skutočnosti a možno konštatovať, že nevychádzali z toho, čo zažili, ale zjavne čerpali z iných zdrojov. Q. tieto rozpory medzi ich výpoveďami neboli vykonaným dokazovaním dostatočne odstránené.

G. aj tým, že i keď obžalovaný F. R. označil miesta, kde bol odhodnený mobilný telefón poškodeného a nôž, ktorým tohto bodol, tieto predmety sa nikdy nenašli.

Zdôraznil, že je potrebné citlivo hodnotiť výpovede svedka J. E. a v ďalšom poukázal na ich obsah. Z týchto vyplynulo tiež to, že sa svedok snažil pomôcť obžalovanej X. X., s ktorou mal milenecký vzťah, keďže ju mal týrať poškodený. Vypovedal ale, že malo ísť o zbitie, ktoré požadovala obžalovaná X. X., pričom táto sa mala s poškodeným následne rozvieť. Tento svedok na otázku obhajcu odpovedal, že nerozumel výrazu obžalovanej X. X., ktorá chcela dať poškodeného „dole“. I. tiež to, že sa mu zdalo, keď mu on (obžalovaný J. Y.) povedal, že obžalovaný F. R. bodol poškodeného do krku, že to J. Y. trápilo. Y. potvrdil, že za ním priviedol obžalovanú X. X. na to, aby vyriešili jej problémy v spoľužití s poškodeným, avšak nikdy nepočul, že by sa tak malo stať fyzickou likvidáciou poškodeného, čo vyvracia tvrdenie obžalovanej, že takýto spôsob jej mal navrhnúť práve on. Ku svedkovi J. E. však uviedol, že tento nehovoril pravdu, že sa aj on mal podieľať na odstraňovaní pozostatkov poškodeného a ich uskladňovaní v jeho garáži, nakoľko v tom čase pracoval v A. republike a napokon v roku XXXX jeho garáž ešte ani neexistovala, keďže bola postavená o tri roky neskôr.

Nikdy s obžalovaným G. F. nepopreli existenciu skutku, avšak zhodne odmietali myšlienku o organizovaní vraždy. Úmyselné zavinenie vo vzťahu k tomuto trestnému činu bolo naviac potrebné skúmať v čase, kedy sa skutok stal, a nie v neskoršom čase. Z tohto dôvodu bolo potrebné konkretizovať, v čom sa vidí pravdivosť tvrdení spoluobžalovaných X. X. a F. R., oproti ich tvrdeniam, ale nie do celého skutku, ale práve do úmyslu spôsobiť smrť a takúto skutočnosť aj napláňovať. V tomto smere poukázal na obsah výpovede obžalovanej X. X., z ktorej nevyplývalo, že by si objednala vraždu alebo zabitie manžela, takéto výrazy použila len obžaloba, pričom ani gramatickým rozborom výpovedí obžalovanej nemožno jednoznačne ustáliť, že by si u neho objednala vraždu. Okrem toho ani pravdivosť tvrdení obžalovaného F. R. nebolo možné verifikovať inými dôkazmi, napr. zaistením noža a mobilného telefónu, hoci označil miesta, kde mali byť odhodnené.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodol vyššie uvedeným procesným postupom a jeho trestné stíhanie zastavil.

V doplnení dôvodov odvolania poukázal, že v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa XX.XX.XXXX nebola na strane 10 presne zadokumentovaná výpoveď obžalovaného G. F., ktorý povedal „Y. sa staval tak, že ostal prekvapený z toho, čo spravil R.“ a ďalej uviedol, že k takémuto pocitu ho viedlo to, že tento mu začal vykrikovať, že čo to spravil a tým skončila debata.

V ďalšom zopakoval doslovné znenie časti zápisnice o trestnom oznámení, ktoré podal obžalovaný G. F. dňa XX.XX.XXXX (viď pred tým). Q. tomu sa v popise skutku obžaloby už uvádza iná veta, doslovne „začali poškodeného ťahať do neďalekého lesného porastu, počas čoho J. Y. podal F. R. bližšie nešpecifikovaný vreckový nôž s otváracou čepeľou“, pričom takémuto priebehu nezodpovedá žiadny dôkaz a súčasne je evidentne v rozpore s tvrdením obžalovaného G. F. v trestnom oznámení, ktoré bolo rešpektované len v skutku popisovanom v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa XX.XX.XXXX, kde bolo doslovne uvedené len to, že „ho F. R. jedenkrát bodol nožom o čepeľ asi XX cm do krku“.

Prvostupňový súd vykresľuje obžalovaného G. F. ako osobu, ktorá mu svojou výpoveďou napomáhala, čo však nie je pravda, pretože tento obžalovaný vypovedal len o tom, čo videl. Naopak, spoluobžalovaní X. X. a F. R. začali po nadobudnutí vedomostí z uznesení o vznesení obvinenia a vzatí do väzby svoje výpovede neskôr modifikovať inak.

Následne zopakoval pochybnosti o uskutočnení údajného stretnutia v pohostinstve „T.“, najmä ak v tom čase pracoval v SBS službe aj na denné, aj na nočné smeny.

Vo vzťahu k obžalovanému F. R. aj znalec z odvetvia psychológie konštatoval, že sa u tohto objavujú agresívne prejavy ako mechanizmus demonštratívnej hyperkompenzácie pocitov neistoty a podceňovania sa, za čo možno považovať aj bodnutie poškodeného nožom pred ostatnými spoluobžalovanými, čo znalec posúdil ako prejav jeho náhlejšej agresivity. Najhodnovernejším dôkazom o tom, ako sa skutok reálne stal, boli prvotné informácie od obžalovaného G. F., ktoré poskytol K. ako prvý vo fáze operatívneho objasňovania trestnej činnosti a následne aj pri prvom trestno-procesnom úkone podaním trestného oznámenia zo dňa XX.XX.XXXX. Napokon zdôraznil, že napadnutý rozsudok nekriticky preberá skutkový popis obžaloby, ktorý je v rozpore nielen s predmetným trestným oznámením, ale aj so všetkými doposiaľ vykonanými dôkazmi.

Na verejnom zasadnutí prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za zákonný a správny, vina obžalovaného J. Y. bola vykonaným dokazovaním preukázaná, zároveň tresty uložené obžalovaným F. R. a J. Y. boli primerané, z týchto dôvodov navrhol, aby boli odvolania obidvoch obžalovaných zamietnuté ako nedôvodné.

Naproti tomu obhajca obžalovaného F. R. v plnom rozsahu poukázal na dôvody a námietky uvedené v písomne podanom odvolaní. Dal do pozornosti, že obžalovaní X. X. a G. F. proti napadnutému rozsudku nepodali ani opravný prostriedok, pričom ich výpovede usvedčovali obžalovaného J. Y.. R. ide o trest uložený obžalovanému, zdôraznil, že tento výrazným spôsobom prispel k objasneniu priebehu skutku, a preto by mu mal byť uložený trest odňatia slobody v nižšej výmere.

Obhajca obžalovaného J. Y. zotrval na dôvodoch uvedených v písomne podanom odvolaní a jeho doplnení. Obhajoba obžalovaného nebola vykonaným dokazovaním vyvrátená, a predovšetkým nebol vôbec preukázaný jeho úmysel usmrtiť poškodeného, čo vyplývalo aj z výpovedí spoluobžalovaného G. F. a svedka J. E. ml.

K. F. R. opätovne oľutoval skutok, ktorý spáchal a pripojil sa k návrhu svojho obhajcu.

K. J. Y. zdôraznil, že si bol dobre vedomý výhod vyhlásenia viny, tak ako to urobili ostatní spoluobžalovaní, avšak X. X. si u neho nikdy neobjednala vraždu svojho manžela. Napriek tomu ľutoval celú situáciu, najmä to, že neustriehol správanie spoluobžalovaného F. R.. R. podiel na premiestňovaní a odstraňovaní pozostatkov poškodeného, keďže v tom čase pracoval v A. republike, pričom toto jeho tvrdenie vôbec nebolo preverené, hoci uviedol osobné údaje štyroch spolupracovníkov, s ktorými tam bol zamestnaný. M., že mu je ľúto, čo sa stalo a v ďalšom sa pripojil k návrhu svojho obhajcu, vrátane dôvodov uvedených v písomne podanom odvolaní a jeho doplnení.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolaní obžalovaných F. R. a J. Y. zistil, že tieto boli podané oprávnenými osobami v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému boli prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o treste vo vzťahu k obžalovanému F. R., a výrokov o vine, o treste, o ochrannom opatrení a o náhrade škody vo vzťahu k obžalovanému J. Y., a vo vzťahu k nemu aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolania obidvoch obžalovaných neboli podané dôvodne.

Súd prvého stupňa, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o vine J. Y. v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., posudzovanému prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny tohto obžalovaného zo spáchania skutku, za ktorý bol trestne stíhaný a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. j) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. XXX/XXXX Z.z. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, predovšetkým na str. č. 33 až 41, s ktorým sa stotožnil. Súčasne však považoval za potrebné reagovať na odvolacie námietky obžalovaného J. Y., ktoré ale nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o jeho vine.

Na začiatku krajský súd poznamenáva, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že sa obžalovaný J. Y., spolu s ďalšími tromi spoluobžalovanými, spôsobom uvedeným v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu dopustil takého konania, ako mu bolo kladené za vinu, ktorým zároveň z hľadiska právneho posúdenia spoločným konaním iného úmyselne usmrtil a čin spáchal obzvlášť trýznivým spôsobom v úmysle získať majetkový prospech, pričom celkový priebeh a popis skutku, ktorým boli naplnené všetky zákonné znaky vyššie uvedeného trestného činu, vrátane jednotlivých okolností a udalostí, ktoré mu predchádzali a ktoré po ňom nasledovali, okresný súd správne zistil a ustálil.

P. skutku ako takého, v prevažnej časti, okrem ďalej zmienených skutočností, nepochybňoval ani obžalovaný J. Y.. L. jeho obhajoby spočívalo z hľadiska skutkového deja predovšetkým v tom, že sa vôbec nedohodol s nikým so spoluobžalovanými na usmrtení (zabití) poškodeného, ale len na ublížení na jeho zdraví (postrašenie a zbitie). Y. F. R. nepodal žiadny nôž, tento spoluobžalovaný bodol poškodeného nožom bez predchádzajúcej dohody s ním a spoluobžalovaným G. F., pričom takéto konanie z jeho strany bolo nepredvídateľné. W. skutočnosti mali zásadný význam pre právne posúdenie jeho konania, nakoľko vzhľadom k tomu nemohol naplniť a ani nenaplnil zákonné znaky trestného činu vraždy z hľadiska objektívnej stránky, a zároveň ani z hľadiska subjektívnej stránky, pretože u neho absentoval, resp. nebol preukázaný ani tzv. nepriamy úmysel usmrtiť poškodeného, ktorého existencia bola nevyhnutná na vznik jeho trestnej zodpovednosti z hľadiska zavinenia, a preto malo byť jeho trestné stíhanie z dôvodu premlčania zastavené.

V tomto smere, okrem svojej výpovede, poukázal predovšetkým na výpovede spoluobžalovaného G. F., ako aj na jeho trestné oznámenie, ktoré považoval za najvierohodnejšie, a taktiež na výpoveď svedka J. E. ml., ktorí potvrdzovali ním produkovanú obhajobu. W. dôkazy boli dôveryhodnejšie ako tvrdenia ďalších spoluobžalovaných X. X. a F. R., ktorí cielene vypovedali v jeho neprospech, po tom, čo zistili popis skutku z jednotlivých procesných uznesení, a to v snahe zmierniť mieru a závažnosť svojej účasti na spáchaní trestnej činnosti a tým dosiahnuť pre nich uloženie miernejších trestov.

Odvolací súd zobral na zreteľ, že v danom prípade nepochybne existovali dve skupiny dôkazov, a to v prospech obžalovaného J. Y., ale aj v jeho neprospech. Bolo logické, že obžalovaný poukazoval v rámci svojej obhajoby predovšetkým na dôkazy vyznievajúce v jeho prospech a z nich vyplývajúce skutočnosti,

nakolko ich akceptácia by za daného právneho stavu viedla k zastaveniu jeho trestného stíhania, čím by sa vyhol výkonu dlhoročného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený prvostupňovým súdom. Okresný súd sa však s obhajobou obžalovaného J. Y., ako aj výpoveďami obžalovaného G. F. a svedka J. E. ml., náležite a presvedčivo vyrovnal pri ich hodnotení ako dôkazov v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. XX až XX a krajský súd naň v podrobnostiach poukazuje, keďže sa s ním v plnom rozsahu stotožnil. Jeho opakovanie by bolo nadbytočné, pričom odôvodnenie súčasne obsahuje aj dostatočnú odpoveď na prevažnú časť odvolacích námietok obžalovaného.

Druhostupňový súd ale zdôrazňuje, že ako obžalovaný G. F., tak aj svedok J. E. ml., v priebehu trestného stíhania postupne upravovali, a aj dopĺňali svoje výpovede o niektorých skutočnostiach, pričom už z ich prvotných tvrdení vyplývala snaha popísať určité momenty tak, aby zmiernili svoj podiel účasti na spáchaní trestnej činnosti, a na tom nič nemení fakt, že práve obžalovaný G. F. podal v tejto veci trestné oznámenie. Jeho výpovede, ktoré zodpovedali aj obhajobe obžalovaného J. Y., o tom, že neboli dohodnutí na usmrtení poškodeného a pri bodnutí nožom išlo len o prekvapivé konanie zo strany obžalovaného F. R., možno považovať za účelové, s cieľom dosiahnuť, aby voči nemu nebolo vedené trestné stíhanie za trestný čin vraždy, hoci napokon spáchanie trestného činu, vrátane jeho kvalifikovanej skutkovej podstaty, na hlavnom pojednávaní nepoprel. Rovnaké tendencie možno registrovať aj u svedka J. E. ml., ktorého konanie, vzhľadom na charakter jeho participácie na niektorých fázach skutkového deja, by bolo možné nepochybne právne kvalifikovať ako spolupáchateľstvo k trestnému činu vraždy, no k jeho trestnému stíhaniu nedošlo iba z dôvodu premičania, keďže by pri uvedenom trestnom čine bolo jeho konanie kvalifikované len v rámci tzv. základnej skutkovej podstaty. Okrem tendencie vypovedať o priebehu skutku tak, aby bol miernejšie právne posúdený, ako aj zľahčovaniu závažnosti ich účasti na ňom, aj postupné čiastočné zmeny v ich výpovediach, vrátane ich výpovedí na hlavnom pojednávaní, keď evidentne vypovedali o niektorých momentoch ešte viac v prospech obžalovaného J. Y., naštrbovali ich dôveryhodnosť a v žiadnom prípade nemohli byť považované za úplne smerodajné. Q. aj odvolateľ poukázal na údajnú nepravdivosť výpovede svedka J. E. ml. v časti, v ktorej ho usvedčoval z účasti na premiestňovaní a odstraňovaní pozostatkov poškodeného, z čoho možno vyvodiť záver, že aj samotný obžalovaný J. Y. hodnotil jeho výpoveď parciálne a za pravdivú ju označoval len vtedy, keď jej obsah vyznieval v jeho prospech.

Nemožno opomenúť ani to, že obžalovaný G. F. síce tvrdil, že videl u obžalovaného F. R. nôž, ale aj podľa jeho výpovedí v procesnom postavení obvineného, na rozdiel od trestného oznámenia, nemal priamo vidieť bodnutie ním, teda bolo zrejme, že ani nevidel celý časový úsek, ktorý predchádzal samotnému bodnutiu poškodeného nožom obžalovaným F. R., najmä, ak sám uviedol, že bol k poškodenému otočený chrbtom. V dôsledku výpovede obžalovaných J. Y. a G. F., ako aj svedka J. E. ml., napriek ich čiastočnému priznaniu, by evidentne nemohlo dôjsť k úplnému a správne zisteniu a ustáleniu skutkového deja od jeho začiatku až po jeho konečnú fázu. X. vzhľadom na značný časový odstup už nebolo možné v určitých smeroch verifikovať tvrdenia jednotlivých obžalovaných s využitím kriminalisticko-technických metód a postupov, berúc do úvahy aj relatívne úzky okruh osôb, ktoré sa na trestnej činnosti podieľali, resp. mali o nej určité poznatky, ako aj postoj niektorých z nich, práve až priznanie, najprv obžalovaného F. R. a následne aj obžalovanej X. X., výraznou mierou, a v niektorých častiach mierou rozhodujúcou, prispelo k úplnému objasneniu veci. Obžalovaná X. X. predovšetkým vo fáze iniciovania trestnej činnosti a jej prípravy, obžalovaný F. R. najmä ako jej vykonávateľ, ako aj vo fáze jej dokončovania, ozrejmili celkový priebeh skutkového deja. R. ide o hodnotenie ich výpovedí, odvolací súd v podrobnostiach poukazuje tiež na odôvodnenie rozhodnutia okresným súdom na str. XX a XX, s ktorým sa stotožnil.

Výpovede týchto dvoch obžalovaných, po ich úplnom priznaní, neobsahovali zásadné rozpory jednak navzájom, a jednak v rámci ich nasledujúcich jednotlivých výpovedí, práve naopak, nadväzovali na seba, dopĺňali sa a v súhrne podstatným spôsobom prispeli k vytvoreniu komplexného obrazu o spáchaní trestnej činnosti. Q. ani krajský súd nenašiel žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by mali v takej miere priťažovať obžalovanému J. Y.. Jeho argumentácia, že obžalovaní X. X. a F. R. tak vypovedali a vinu vyhlásili len z dôvodu dosiahnutia miernejšieho trestu, nebola akceptovateľná v celom rozsahu, nakolko, ak by skutočne nemali úmysel usmrtiť poškodeného, resp., nebol by im preukázaný, ich konanie by bolo právne kvalifikované oveľa priaznivejšie a nedošlo by ani k ich odsúdeniu.

Napokon, ak by obžalovaný F. R. chcel spoluobžalovanému J. Y. priťažovať, a naopak zlepšiť svoje postavenie z hľadiska miery účasti na trestnej činnosti, nič mu nebránilo, aby tvrdil, že poškodeného

nožom bodol do krku práve tento spoluobžalovaný, najmä, ak ďalší spoluobžalovaný G. F. nevidel celý časový úsek manipulácie s nožom, a jeho postupné tvrdenia o tejto skutočnosti sa v priebehu trestného konania čiastočne menili. Keďže obžalovaný F. R. ale takúto možnosť nevyužil, to len nasvedčuje tomu, že sa snažil popísať skutok tak, ako sa reálne stal, a ako ho on vnímal. Berúc do úvahy odstup času, jeho výpoveď nespochybňuje ani skutočnosť, že sa nenašiel predmetný nôž, ako aj mobilný telefón patriaci poškodenému, hoci označil miesta, na ktorých sa ich zbavil.

Krajský súd ďalej k obhajobe obžalovaného J. Y. nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že traja obžalovaní, ako fyzicky zdatné osoby, sa proti poškodenému dopustili postupného masívneho útoku, ktorý viedli voči nemu opakovane, na troch miestach, napriek jeho čiastočnému odporu, pričom výrazné fyzické násilie viackrát smerovalo aj na hlavu poškodeného, t.j. na miesto, kde sa nachádzajú životne dôležité orgány, a to napriek tomu, že sa jeho zdravotný stav zreteľne zhoršoval, keď napokon už nebol schopný ani pohybu, stratil vedomie a len chrčal. Odviezli ho pritom na odľahlé miesto, na ktorom neexistovala reálna nádej na jeho objavenie inou osobou, ktorá by mu mohla prípadne poskytnúť pomoc, najmä, keď ho ešte zamaskovali tak, že ho pozakrývali lístím a konármi, aby nebol viditeľný, vediac, že sám si už nie je spôsobilý pomôcť. Navyiac poškodený bol len v ľahkom oblečení a vonku bolo mrazivé počasie (mínusové hodnoty). Pri odchode z rodinného domu zobrali so sebou nielen mobilný telefón a osobné motorové vozidlo poškodeného, ale aj vysokú peňažnú hotovosť ako odmenu, pričom obžalovaná X. X. po ich odchode poupratovala vzniknutý neporiadok, čím sa snažili navodiť dojem, že poškodený odišiel dobrovoľne, o čom svedčí aj neskoršie nahlásenie jeho nezvestnosti obžalovanou. Už len zo súhrnu týchto okolností možno vyvodiť záver, že nielen u obžalovaných X. X. a F. R., ale nepochybne aj u obžalovaných J. Y. a G. F. existoval tzv. priamy úmysel spoločným konaním usmrtiť poškodeného. R. názoru odvolacieho súdu by jeho smrť nevyhnutne nastala aj bez bodnutia nožom do krku obžalovaným F. R., pričom tento úkon z jeho strany len urýchlil vznik takéhoto následku a určite nebol len jedinou a výlučnou skutočnosťou, ktorá spôsobila smrť poškodeného. V tomto svetle sa javí obhajoba obžalovaného J. Y. o tom, že boli dohodnutí len na „postrašení a zbití poškodeného“, ako nevierohodná. Na splnenie takéhoto cieľa by totiž postačovalo aj prvé fyzické napadnutie poškodeného, prípadne druhý útok v poradí, čo však obžalovaným zjavne nestačilo, pretože by nedošlo k dosiahnutiu ich skutočného zámeru, ktorým bola smrť poškodeného. Nemožno opomenúť ani to, že odmenu poskytnutú obžalovanou X. X. by bolo v prípade ublíženia na zdraví poškodeného možné považovať za mimoriadne vysokú a neadekvátnu.

Krajský súd po komplexnom zhodnotení dôkaznej situácie dospel k záveru, že súhrn vykonaných dôkazov, vrátane ďalších svedeckých výpovedí, znaleckých posudkov a listinných dôkazov, vyznievajúcich v neprospech obžalovaného J. Y., berúc do úvahy ich celkovú dôkaznú silu a hodnotu, jednoznačne preukazuje nielen to, že sa skutok kladený obžalovanému za vinu ako taký stal, ale aj to, že ho spáchal práve obžalovaný spoločne s ďalšími tromi obžalovanými takým spôsobom, ako ho správne ustálil okresný súd, ktorý ho súčasne náležite právne kvalifikoval a zároveň vyvracia v dostatočnom rozsahu aj obhajobu tohto obžalovaného podporenú dôkazmi vyznievajúcimi v jeho prospech. Súčasne neexistoval ani žiadny relevantný dôvod, aby bola v tomto trestnom konaní aplikovaná zásada v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku daného trestného činu, vzhľadom na predtým uvedené, možno konštatovať, že obžalovaný konal z hľadiska zavinenia v tzv. priamom úmysle, pričom išlo o úmysel vopred pojatý, ktorý je jeho najzávažnejšou formou. Krajský súd zároveň poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku okresným súdom na str. 34 a 35. Primárnou pohnútkou konania obžalovaného bolo získanie majetkového prospechu, konkrétne peňažnej odmeny, čiže išlo u neho o tzv. zisťný motív.

Priliehavou bola právna kvalifikácia skutku, aj podľa § 219 ods. 2 písm. b), písm. j) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z., t.j. že trestný čin vraždy spáchal obzvlášť trýznivým spôsob v úmysle získať majetkový prospech. Ohľadne obidvoch okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby si odvolací súd osvojil argumentáciu súdu prvého stupňa na str. 35 až 37 a v podrobnostiach na ňu poukazuje.

Stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného J. Y. pre spoločnosť bol mimoriadne vysoký, keďže porušil najvýznamnejší záujem chránený nielen W. poriadkom, ale aj ďalšími právnymi predpismi, predovšetkým C. SR, ktorým je bezpochyby ochrana ľudského života, pričom spôsobil najzávažnejší následok, ktorý bol neodstrániteľný a nenapraviteľný.

Pokiaľ ide o pochybenia týkajúce sa procesného postupu okresného súdu v trestnom konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, konkrétne o neúplné zaprotokolovanie častí výpovede obžalovaného G. F. na hlavnom pojednávaní dňa XX.XX.XXXX, na ktoré obžalovaný poukázal v doplnení odvolania, tieto nie sú takého charakteru, aby mohli byť považované za podstatné chyby konania a v žiadnom prípade zásadným spôsobom neporušili právo tohto obžalovaného na obhajobu.

Pri úvahách o druhoch a výmerách trestov uložených obžalovaným F. R. a J. Y., sa odvolací súd okrem jednej skutočnosti stotožnil s výrokom prvostupňového súdu, ktorý obžalovaným uložil vyššie uvedené nepodmienečné tresty odňatia slobody, vrátane spôsobu ich výkonov. Okresný súd prihliadol na skutočnosti, na ktoré bol podľa Trestného zákona povinný prihliadnuť, predovšetkým v zmysle § 23 ods. 1, § 31 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z., odvolací súd preto poukazuje v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 41 až 43, týkajúce sa týchto dvoch obžalovaných.

Súd prvého stupňa však mal u obžalovaného F. R. prihliadnuť aj na existenciu jednej priťažujúcej okolnosti, a to, že spáchal dva trestné činy (§ 34 písm. i/ Tr. zák.), keďže mu ukladal súhrnný trest podľa § 35 ods. 2 Tr. zák., t.j. trest aj za trestný čin nedovolennej výroby a držby omamných látok, psychotropných látok, jedov a prekurzorov a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. z rozsudku Okresného súdu X. zo dňa XX.XX.XXXX, sp. zn. XT/XXX/XXXX, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky nepodmienečne, na výkon ktorého bol zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny, nakoľko sa v tom čase ešte neuplatňovala pri ukladaní trestov tzv. asperačná zásada. Uvedené pochybenie však krajský súd nemohol napraviť, keďže odvolanie proti výroku o treste podal len obžalovaný a takáto zmena v jeho neprospech by bola neprípustná, rešpektujúc zásadu zákazu zmeny k horšiemu (tzv. zákaz *reformatio in peius*).

Významnou skutočnosťou pri ukladaní trestov bol značný časový odstup, keď od spáchania trestného činu do rozhodnutia odvolacieho súdu uplynula doba takmer X9 rokov, čo bolo potrebné hodnotiť v prospech obidvoch obžalovaných a zároveň išlo o jednu z okolností prípadu odôvodňujúcich u obžalovaného F. R. mimoriadne zníženie trestu podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. č. XXX/XXXX Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z. (správne malo byť uvedené aj ust. ods. 4 písm. a/, a nie ust. ods. 2, avšak išlo len o formálne pochybenie, ktoré nemalo vplyv na zákonnosť uloženého trestu). V prospech tohto obžalovaného, okrem ďalších poľahčujúcich okolností, vyznievalo i jeho priznanie sa už v prípravnom konaní, ako aj jeho vyhlásenie viny na hlavnom pojednávaní, keď navyše výrazným spôsobom prispel k objasneniu trestnej činnosti, a to predovšetkým vo vzťahu k spoluobžalovaným J. Y. a G. F.. X. obžalovaných F. R. a J. Y. prispelo k spáchaniu trestného činu významnejšou mierou oproti konaniu ďalších dvoch obžalovaných, u obžalovaného J. Y. pritom išlo o najväčší podiel, obaja boli tzv. vykonávateľmi, pričom obžalovaný F. R. sa dopustil proti poškodenému najvýraznejšieho fyzického útoku, keď ho do krku bodol nožom, obžalovaný J. Y. zase celú trestnú činnosť podrobne naplánoval a zorganizoval aj jej realizáciu. R. tiež na mimoriadne vysoký stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, napriek okolnostiam vyznievajúcim v prospech obidvoch obžalovaných, nebolo u obžalovaného F. R. namieste ešte výraznejšie mimoriadne zníženie výmery uloženého trestu odňatia slobody, keď mu bol trest navyše uložený za dva trestné činy, a u obžalovaného J. Y. zase neboli splnené zákonné podmienky na mimoriadne zníženie výmery trestu, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorá predstavovala rozpätie od XX rokov až do XX rokov, ale pripúšťala aj možnosť (za splnenia ďalších zákonných podmienok), uloženia výnimočného trestu. U obžalovaného F. R. by bolo použitie takejto zákonom ustanovenej trestnej sadzby neprimerane prísne a účel trestu bolo možné dosiahnuť aj trestnom kratšieho trvania, preto súhrnný trest odňatia slobody uložený mu vo výmere X rokov a trest odňatia slobody uložený obžalovanému J. Y. vo výmere XX rokov, možno považovať nielen za tresty zákonné, ale aj primerané a spravodlivé.

Prvostupňový súd nepochybil ani v tom, keď obidvoch obžalovaných zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z., do I. nápravno-výchovnej skupiny (správne malo byť uvedené aj ust. § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák.), nakoľko síce závažnosť trestného činu bola mimoriadne vysoká, ale vzhľadom na dlhoročný časový odstup, ako aj povahu narušenia obžalovaných, ktorí pred tým neboli súdom trestaní, následne viedli riadny život (obž. F. R. od roku XXXX) a nedopúšťali sa ďalšej trestnej činnosti, postačovalo na ich nápravu a prevýchovu zaradenie do najmenej

prísnej nápravno-výchovnej skupiny, pričom, rešpektujúc predtým uvedenú zásadu, by odvolací súd i tak nemohol zmeniť tieto výroky v ich neprospech.

K. J. Y. priamo odvolanie proti výrokom o uloženom ochrannom opatrení, ako aj o náhrade škody nepodal, keďže však odvolací súd nezrušil výrok o vine v zmysle § 317 ods. X Tr. por., preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť týchto výrokov, ktoré mali vo výroku o vine svoj podklad. V rámci prieskumnej povinnosti zistil, že namieste bolo aj obligatórne uloženie ochranného opatrenia - ochranného dohľadu nad správaním obžalovaného podľa § 76 ods. X Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v trvaní 2 roky.

Uloženie nepodmienečných trestov odňatia slobody v daných výmerách obidvom obžalovaným, ako aj spôsob ich výkonov, v spojení s uloženými ochrannými opatreniami zabezpečí v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, a takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 23 ods. 1 Tr. zák. a § 31 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z.z. a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov, ako aj zásadám ukladania ochranných opatrení podľa ust. § 35 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z.

Pri preskúvaní napadnutého výroku o náhrade škody vo vzťahu k obžalovanému J. Y. krajský súd taktiež dospel k záveru, že tento je dôvodný a v súlade so zákonom. Poškodeným v tejto trestnej veci bol nebohý Y. X., pričom náklady spojené s jeho pohrebom vynaložili jeho rodičia G. X. a D. X., ktorí si nárok na náhradu škody riadne a včas uplatnili. T. dôkazmi bolo preukázané, že ich výška predstavovala celkovo sumu X.XXX,XX P., ktorú zároveň možno považovať za primeranú, pričom z tejto bola obžalovanému J. Y. uložená povinnosť nahradiť škodu vo výške XXX,XX P., t.j. v X/4-ine. Obžalovaný zodpovedá za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák., ako aj ust. § 438 ods. 1 Obč. zák. (spoločná zodpovednosť), pri spôsobe a rozsahu jej náhrady bolo potrebné vziať do úvahy ust. § 442 ods. 1 Obč. zák., a taktiež ust. § 449 ods. 2, 3 Obč. zák., preto okresný súd správne postupoval, keď aj tomuto obžalovanému uložil povinnosť, aby ju rodičom poškodeného v uvedenej výške nahradil.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd ako súd odvolací, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti všetkých napadnutých výrokov, o podaných odvolaniach obžalovaných F. R. a J. Y., ktoré nepovažoval za dôvodné, rozhodol v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a to pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.